

Дарина Риженко – поетка, прозаїк, перекладач, член НСПУ з 2005 року. Народилася 15 липня 1985 року в Кременчуці на Полтавщині. Закінчила Харківську обласну спеціальну гімназію-інтернат для незрячих дітей імені В. Г. Короленка. Випускниця факультету класичної філології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Учасниця мистецького об'єднання “Сходи” (Полтава).

Лауреатка і дипломантка багатьох всеукраїнських та регіональних літературних конкурсів. Вірші друкувала в численних часописах (“Школяр”, “Слобожанщина”, “Жінка”), альманахах та колективних збірках (“Джерельце”, “Родничок”, “Мимолетье”, “Artes Poeticae”, “Левада”, “Междуречье”, “Дніпровські зорі”, “Маленький Парнас”), альманаху молодих полтавських авторів “Острови” (Полтава, 2007, 2008).

Авторка книг віршів “Екзотермічне марево” (2004), “Antiqua” (2007).

ШУКАЮЧИ СЕБЕ

I

Я – комашка!
Життя моє – комашине:
коротке і незначуще,
тож жити навіщо?
Щоб корисною бути.

А ви про це
і не здогадуєтесь.

II

Я – вогонь,
золоті, теплі язики полум'я –
не торкнись!
Не вкушу,
а так,
пооблизую.
Все одно
боляче.

Я тремчу?
Ні,
танцюю –
ритуальний танець –
дяка богам,
що можу пообідати
вашим життям.

III

Я – трамвай.
Іду собі,
переповнений
почуттями,
досвідом,
запланованим життям.

А десь там –
сонце,
височезні білющі замети

i...

Мене нема.

Так тоскно
жити
по рейках.

IV

Я не вмю співати.
Судження не істинне.
Пісня – це набір звуків.
Мої голосові зв'язки
продують звуки.
Хіба це не пісня?

Я не гарна.
Судження не істинне.
Від білого пір'я снігів
переймає подих.
Моє пір'я
не менш біле.

Чого ж
тоді
мене ніхто не любить?

Невже тому,
що збагнути не можуть,
що я ненавмисне
народилася
білою вороною.

* * *

Розплескано калюжі перехожими –
йде стиха осінь брудом із небес
без-
соромно так зрікатися тебе,
та хочеться ж на зливи бути схожою,
а ти скляний і склом життя обмежений.
У нім немає місця нам обом,
Бо,

торкнувшись скла, вмирає враз любов,
лишаючи на сум густе мереживо.

* * *

Решта –
гірка зрада
й солодкі по ній сльози.
Навіщо
ти вдерся в мою душу
і загубився там?
Не знайдеш –
не виженеш.
А чи треба?
Живи.
А я буду ворожити собі щастя.
І зроблюся щасливою,
але мовчазною,
щоб ніхто ні про що не здогадався.
Як прийде час,
зізнаюся.
Мене стратить смерть.
Хоча тільки вона знатиме,
що я
так і не навчилася ворожити.

* * *

А ти мене чекав,
страждав від спраги.
І я насправді квапилася,
щоб принести тобі води
з нашого колодязя.

Пам'ятаєш,
як ми його копали?
Ти – знав місця,
я – вмiла копати.
Тому й така добра вода.

Ось я прибігла.
бери!
Пий!

Невже не лишилося жодної краплі
у моєму решеті?

Я ж так квапилася.

* * *

Де ти? Чому не прийшов? Я ж померла
самотня і хвора
невиліковно. На що? На безголове життя.

* * *

Ми граємо в піжмурки.

Відшукай мене швидше,
щоб я дізналася,
як воно –
тебе кохати.

Життя минає,
Квапся,
щоб ми хоч стрітися
встигли.

* * *

Я заплуталася в собі.
Ні! Себе жалійте.
Я просто ненавиджу бездіяльність.
Немає поганої й безглуздої роботи.
Усім доведу це.

Розкуйовджую
волохаті осінні тумани,
змотую їх в клубок.
Зв'яжу, мабуть,
тобі шкарпетки,

щоб взимку
ноги
не мерзли.

НАСТРОЇ

I

Дзвін захлинувся.
Знов йому під язика
вечір потрапив.
Видзьобають горобці
із калюж грішні ночі.

II

Місяць – золотий.
Розраховуюсь життям
за сум з тобою.
Збирай, збирай дріб'язок.
Вщерть кишені діряві.

III

Ми граємо в сні.
Птах розкреслює небо
на досвіт і дощ.
Нічиєю скінчиться
ще одна безглузда ніч.

IV

Сонце пролито –
жовті плями променів
на моїх устах.
Ранок мене цілував.
Я лічила дотики.

V

Ще один вузол
зав'яжу у новий рік.
А життя йтиме
тією ж дорогою.
Де моє серце в плямах?

